

Toen gebeurde er iets.

Het was een koude winterdag. Er was geen sneeuw, er was alleen een wind, die joeg door de leege straten, die de ijzel dwarrelen deed over de grijze steenen, die gierde door de stramme takken.

Ik liep snel voort. De wind blies mij in den hals; ik trotseerde de beukende vlagen met achterovergericht hoofd. Voor me... daar kwam hij aan! We waren alleen in de straat. Het was, of alles in me stilstond van verwachting.

Hij naderde. Hij zag me aan. Zijn hoofd draaide af. Hij ging me rakelings langs. De blik vooruit. Star.

Mijn handen, in de mof, klemden ineem. Ik hief ze omhoog, en mijn mond rustte even in het weeke bont, dat een zachten kreun opnam en smoorde.

Wie kent den nood van den winter? Er stierf iets in mij weg.

De leegte in mij maakte me voor mezelf onkenbaar. Zoolang was dat eene hopen het levende deel van mijn ziel geweest en nu was dat alles ineens een doode plek; waarom slechts herinnering bloeien kon. Herinnering is een teere plant, die zich spiegelt in den killen vijver van het dood verleden. Maar zoo hevig was de kracht van het oude voelen geworden, dat de herinnering met steeds rijker ranken den dooden spiegel omgaf. Eindelijk zag ik niets dan dien vijver. Alleen het verleden leefde voor mij.

Keer op keer bezag ik het als in hout gesneden beeld van die laatste ontmoeting; tot ik zoover kwam, dat ik bij mezelve de schuld zocht en de aanleiding. Hoe had hij me leed kunnen doen! Er moest, na vroeger, iets veranderd zijn; want wat hij nu gaf, was vijandschap, was erger nog: minachting. Nog kon ik hem niets verwijten, kon ik niet moedig aanvaarden; en weldra sloop ik weer terug naar de oude, teergeliefde plek....

Dus wikte ik een verklaring. Er zou een misverstand zijn. Maar hoe kon er dan sedert onze laatste woorden een misverstand zijn, tusschen ons, die elkaar al sinds lang niet meer verstonden, niet eens meer hoorden zelfs? Toch, er kon iemand tusschen ons staan. Een nieuwe liefde bij hem? Of kon hij.... kòn hij zoo iets van mij verwachten?

Alsof een liefde, bij hem, een nieuwe liefde moest zijn! Werkelijken weerklank had ik toch nooit bij hem gevonden? Te lang had ik mij ingeleefd in mijn verlangen. Nieuwe uitvluchten verzoon ik. Was het niet mogelijk, dat er een brief verloren was gegaan? Een brief van hem aan mij.... waarop mijn stilzwijgen hem zou beledigd hebben; zoo, dat er voor hem een reden zou zijn, mij die belediging aan te doen! Of hij zou gehoord hebben van een anderen vriend, iemand met wien ik omging met de eenvoudige verzekerdheid van eene die volkomen onverschillig is voor het uiterlijke leven. Ik draaide de feiten om: niet ik genegeerd, maar hij. Verdacht hij mij van ontrouw? Zoo trachtte ik zijn ontrouw te ontgaan!

Langen tijd, o, al te lang, weefde ik een kleed van onwaarschijnlijkheden